

Felvidék könnyei - Videó!

2021 április 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Nézzék meg! Megrázó...

A *Felvidék könnyeit* el?ször Dunaszerdahelyen énekeltem el, 2011. április 12-én, a Zerda nev? kocsmában, párszáz méterre a DAC stadionjától. Megírni pedig a Nógrád megyei ?rhalomban írtam meg, szemben a légvonalban alig kilencszáz méterre lév? Ipolyvarbótól, ami Vrbovka néven már egy másik ország része volt. Egy sosemvolt országé, amely azóta két részre szakadt, Csehországra és Szlovákiára. Csak azok a bizonyos dekrétumok… azok nem változtak az évek során.

***

2011 áprilisának els? estéjén úgy mentem Péter barátom balassagyarmati stúdiójába, hogy pontosan tudtam, mit akarok; milyen szövegrészeknél mely hangszerek hogyan csatlakozzanak, s mi legyen a szöveg és a dallam hangszerelésbeli nyomatékosításának íve. Ez így meglehet?sen tudományosan hangzik, ami nem véletlen: a zene nem más, mint hangzó matematika.

Ám máshogyan történt minden.

A felvétel els? szünetében benézett a stúdióba István barátunk, s ha már ott volt, belehallgatott a készül? szerzeménybe. Aztán mesélni kezdett.

Elmondta, hogy atyai nagyszülei Rimaszombatról lettek áttelepítve, épp csak annyi vinnivalóval, ami a kezükben, hátukon, b?röndben, batyuban elfért. Mindent maguk mögött hagytak. A gyönyör?, négyszobás, tornácos házat, a nyolc marhát, a négy lovat, a 20 disznót, megannyi lábasjószágot, kacsát, libát, tyúkot. A polgári mili? háborúk és más dúlások által megkímélt rekvizitumai, a biedermeier komód, a svájci ingaóra, a gazdagon kárpitozott ül?bútorok mind-mind maradtak, ahol voltak, várva új gazdájukra, aki valahonnan kis Magyarországról kellett hogy érkezzen helyükre.

Mert a rideg tények a következ?k voltak:

Edvard Beneš csehszlovák elnök 1945. augusztus 2-án kiadott 33. elnöki dekrétuma automatikusan megfosztotta a felvidéki magyarokat állampolgárságuktól, s velük szemben kollektív b?nösséget állapított meg. El?ször ötvenezer felvidéki magyart deportáltak családostul Csehországba, kényszermunkára. A sorozatos támadások miatt negyvenezren maguktól Magyarországra menekültek. Kés?bb 89 ezer f?t a magyar–csehszlovák lakosságcsere alapján telepítettek ki. Háborús b?nösként további 75 ezer magyart így is kitoloncoltak a csehszlovákok.

***

Péter nagyszülei – számtalan más felvidéki magyar társukkal egyetemben – marhavagonokba zsúfolva érkeztek „új” hazájukba, Magyarországra. Új haza, mondom én, s gondolok itt arra, hogy a mindvégig magyarul beszél?, magyarul álmodó, magyarul imádkozó família, akiket Trianon elszakított, majd a bécsi döntés visszahozott, ugyanoda ért, ahová való volt.

Ahová való volt? De hisz mindig is magyarnak vallották magukat. Másnak nem is tudták, hisz az új nyelvet akkor se voltak képesek rendesen megtanulni, amikor az már kötelez? volt. S ha véletlenül az új határtól kicsit feljebb menve az ember magyarul, vagy tört szlováksággal kért valamit a boltban, igen gyakran verés járt érte. Ha pedig a sértett a karhatalom segítségét kérte, no, ?k is megverték a magyart még egyszer.

A nagyszül?k egy picinyke nógrádi faluban kaptak házat. A papírok szerint annak a családnak a házát, aki „Csehszlovákiában” az ? kúriájukat kapta meg. Amikor beléptek a kétszobás, ámbitus, vagy ahogy palócul mondják, hambit nélküli hosszú parasztházba, elsírták magukat. A tapasztott vályogfalak düledeztek, a tet? számtalan helyen megroskadt, a padló pedig döngölt agyagból volt, marhatrágyával lekenve. Ami bútor lehetett, azt is mind elhordták, vagy összetörték a helybeliek, a kerti ásott kútba pedig macskadögöt dobtak. E borzalmas körülmények közepette, a semmib?l kellett talpra állniuk, ami Istennek hála, sikerült is.

Istvánék a 2000-es évek elején ellátogattak nagyszüleik egykori szül?falujába, s felkeresték a régi szül?i házat is, ami akkor – szépen tatarozva, mesterien felújítva – egy helyi mez?gazdasági vállalkozás központi épülete volt. A falubeliekt?l azt is megtudták, hogy a hozzájuk telepített magyarországi szlovák család sosem kapta meg a házat.

Abba már István nagyszüleinek kitelepítése napján beköltözött a járási párttitkár.

***

Amikor István befejezte a mesélést, kértem húsz perc szünetet, és újraírtam a dalszöveget. Onnantól nem szimpla megemlékezés volt ez a dal, hanem annak a kitelepített magyarnak a gondolatait próbálta visszaadni, aki családjával egyetemben a lakosságcserénél is borzalmasabb tortúrában, a deportálásban részesül, kisfiával, kislányával, feleségével együtt mint háborús b?nösök.

Azóta persze sokat változott a világ. A V4-ek tagországai igyekeztek túllépni minden, egymás iránt érzett jogos vagy jogtalan sérelmükön. Hogy ez mennyire tartósan sikerült, majd csak az id? próbája mondja meg. Az egyel?re biztos, hogy az a bizonyos 1945/33. elnöki rendelet, amely a felvidéki magyarok kollektív háborús b?nösségét mondja ki, a mai napig érvényben van mind Csehországban, mind pedig Szlovákiában.

***

A Felvidékr?l kitelepítettek emléknapját minden év április 12-én tartják a magyar Országgy?lés 86/2012. (XII. 7.) OGY határozata alapján. Azért ezt a dátumot választották, mert 1947-ben ezen a napon kezd?dött a szlovákiai magyar lakosság Felvidékr?l való kitelepítése.

Varga - Bíró Tamás - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló